

Beautytown Cruisers bjuder seniorer på åktur

Lindgården ska byggas upp igen

Geocaching och kampsport

Frivilliga sköter blommorna på Hembygdsgården

I denna tidning...

 Att promenera bland planteringar med vackra blommor och buskar en solig sommardag är en fröjd för öga och sinne. På Hembygdsgården i Västanfors är det frivilligarbetare som sköter om planteringar och växter, som säkerligen ger många besökare en extra dimension av upplevelsen av den välskötta Hembygdsgården. Se artikeln här intill...

Ett annat exempel på när någon delar med sig av sin tid och sitt intresse till andra är medlemmarna i raggarklubben Beautytown Cruisers som i samband med våryran i Fagersta bjuder seniorer på en uppskattad åktur genom stan i sina fina gamla amerikanska raggarbilar. Läs reportaget på sid 8–9.

Fritidsintressen kan som bekant variera. För de som gillar spänning och utmaningar i kombination med friluftsliv kan geocaching vara ett alternativ. Läs mer på sid 10–12.

Kampsport har blivit ett populärt sätt att träna och hålla sig i form. Spontant kan man tro att kampsport är våldsamt och respektlöst, men enligt tränaren Björn Schirlbauer på Fagersta Kampsportcenter, så handlar kampsport visserligen om våld, men man utbildas inte i att slåss. God kropps kontroll och koncentration är egenskaper som tränas upp. I Fagersta är även den hårda fysträningen välbesökt. Läs reportaget på sid 13–15.

Församlingshemmet Lindgården ska byggas upp igen efter branden i våras. Läs om rivningsarbetet som pågår. Se sid 5–7 och sid 20.

Vanlig frågor om Lindgårdsskolan hittar du på sid 16–17.

Vår återkommande spalt "Fråga juristen" och Församlingsnytt finns på sid 18–19.

Hoppas att du hittar något som intresserar dig!

Cecilia Kjellin Eriksson, redaktör

Frivilliga sköter

På Hembygdsgården i Västanfors växer många vackra plantor. Hans Tedenfors har haft hand om skötseln av rabatterna under många år. Nu är han 87 år och med ålderns rätt har han lämnat ifrån sig ansvaret för en del rabatter och rensning av ogräs, men så länge han orkar vill han gärna sköta om växterna.

Jag möter Hans på Hembygdsgården en förmiddag i maj. Han har cyklat från Västanfors, och efter vårt samtal väntar ett par timmars arbete med att plantera om växter. Vattna behöver han inte göra den här dagen för ett efterlängtat regn kom under natten. – Det går bra att plantera idag när jorden är blöt, konstaterar Hans, som gärna vill att det ska regna ännu mer, för det har varit en torr vår.

Under ett par timmars promenad på området hinner Hans visa mig alla planteringar. I rabatterna finns i första hand perenner (fleråriga växter). Hans är noga med att märka plantorna med hjälp av vädertåliga plastremsor, så att besökare ska kunna ta reda på vad de olika växterna heter. Han berättar engagerat om varje planta, var den kommer ifrån och hur många blommor den har haft som mest. Han för nämligen noggrann statistik på hur de olika plantorna växer och blommor, och hur olika plantsorter trivs på olika platser. En del av plantorna är nyinköpta från Björnsbo trädgård, men många är också flyttade från andra platser. Det händer att privatpersoner skänker plantor eller delar av äldre plantor.

– Det är alltid lite känsligt att flytta växter, menar Hans. Det gäller att få med så mycket som möjligt av rötterna, annars klarar de sig inte.

Vi går förbi en större plantering vid Hamnboden och Hans berättar om hur det gick till när de skulle anlägga rabatten för några år sedan. Eftersom frivilliga krafter hjälpte till att bygga Hamnboden så blev det pengar över, och då fick Hans möjlighet att köpa växter för 15 000 kronor till den rabatt som skulle anläggas bredvid den nya byggnaden.

– Jag jublade när jag fick köpa och plantera 400 nya plantor! minns han.

blommorna på Hembygdsgården

Rosenpionen från Hans villaträdgård har klarat sig bra och ger allt fler blommor för varje år. Ormbunkarna trivs också i den skuggigare delen av planteringsytan. Det träd som stod mitt i rabatten har nu tagits bort på inrådan från Hans, eftersom trädets rötter kvävde en del plantor. Det har bland annat tagit död på mossfloren. Nu planerar Hans att sätta ned växter som blev kvar från plantbytardagen, för att fylla ut tomrum efter de växter som inte klarat sig så bra under vintern.

– Det ska bli spännande att följa växtligheten i den här rabatten nu när trädet är borta. Blå är min färg när det gäller blommor, säger Hans, och visar de låga stenpartiväxterna vintergröna och ormöga, som båda har små blå blommor. Blåsippan är min absoluta favorit bland blommor.

Hans har gjort flera försök med att anlägga en blomsteräng i utkanten av hembygdsområdet. Första året ägnade han hela sommaren åt att åka runt och gräva upp lämpliga plantor som han satte på sin äng. Det såg lovande ut men när hösten kom regnade det så mycket att de flesta blommorna dog. Eftersom Hans är envis, gav han inte upp utan gjorde ett nytt försök i en närliggande slänt, men inte heller den gången gick det riktigt bra. Efter det tredje misslyckade försöket gav Hans upp idén om den vackra ängen med vilda sommarblommor.

– Jag borde ha planterat näckrosor i stället, säger Hans med glimten i ögat. Visst var jag besviken att de skulle dö ut, säger han, men gläder sig ändå åt alla de växter som han har lyckats få att växa och frodas.

Intresset för odling började när han köpte ett torp i Karbenning på 60-talet, och det har hållit i sig. Utöver odlingsansvaret på Hembygdsgården har Hans varit ordförande i trädgårdsföreningen i Fagersta i 40 år. Under många år bodde han i villa på Risbrovägen och där hade han en välskött trädgård. Därifrån har han delat och flyttat många plantor till området runt Hembygdsgården.

Hans har under de här åren ägnat otaliga timmar åt att plantera nytt, plantera om, vattna, beskära fruktträd och rensa ogräs. Numera har han på grund av yrsel svårt att stå framåtböjd och rensa ogräs,

Hans Tedenfors visar med stolthet den vackra dillpionen vid Rune Lindström-huset, som förra året hade 120 blommor. Hans håller just nu på och skriver sina memoarer. Han har också skrivit ett antal dikter om frivilligarbetarna på Hembygdsgården. Dikterna är sammanställda i ett häfte som finns att köpa på Hembygdsgården.

så den sysslan överlåter han åt andra, men han blir lite störd av att se maskrosor och brännässlor i rabatterna.

– Det kliar i fingrarna på mig när jag ser ogräs, säger han.

Att vattna är en syssla som passar bättre för Hans, och han förklarar att man måste vattna ganska länge för att det ska göra någon nytta, minst en timme så att vattnet tränger ned ordentligt. I redskapsboden finns vattenslangen och en pump som pumpar upp vatten från ån. Det är bättre att vattna med åvatten för det innehåller mer näring än vatten från vattenledningarna, dessutom är det billigare.

Vid Mor Stinas stuga växer bland annat dagliljor, pioner, jakobs stege, brudspirea, klematis, riddarsporre, kattmynta, scilla och syrén. Ett av äppleträden har Hans räddat från en kräftskada på stammen, med hjälp av en yxa och lackbalsam. Syrénhäcken längs vägen mot Statoilmacken har Hans planterat och kompletterat. Vid kaffestugan växer klematisen "Summer snow" som blommor i en och en halv månad med små vita blommor på sina sex meter långa revor.

forts. från föregående sida

– Den är fantastiskt vacker när den blommar! säger Hans övertygande. Det är glädjande att höra gäster på Hembydsgården uppskatta planteringarna runt husen.

I rabatten framför Rune Lindström-huset finns tigerlilja, stjärnflocka, höstaster, blåsippa, iris och höstöga. Hans har medvetet valt att plantera gamla sorter, eftersom det är en rabatt vid en hembydsgård.

Clary och Blomsterflickorna

Clary Pettersson har varit engagerad i Hembygdsföreningen under många år. Det är hennes ansvar att se till att växterna i urnorna vid kaffestugan är fina, och hon sköter om odlingen i den fina kryddtrappan bakom kaffestugan. Det är Clary som sår och driver upp plantor till blomsterlådorna nedanför Handelsboden. Hon har också hand om hönsen och de nykläckta kycklingarna innan de flyttar till Hembydsgården på våren.

Clary driver upp plantorna i växthuset hemma i Åvestbo, och när de är stora nog sätts de ut i de röda lådorna vid Handelsboden. Ett gäng frivilliga damer, som kallar sig för ”Blomsterflickorna”, planterar och sköter om växtligheten i lådorna. Blomsterflickorna hjälps också åt att ”skola om” plantorna när det är dags. De åker helt enkelt hem till Clary en förmiddag och hjälps åt att ta isär de små plantorna och plantera om dem, så att varje planta får utrymme att växa. På sommaren när blommorna blommar vackert i lådorna ned mot slussen, plockar Blomsterflickorna ihop färggranna buketter som säljs i Handelsboden. En del buketter torkas och säljs som eterneller. Besökare kan även plocka sin egen bukett och betala en slant för det. Inkomsterna går till Hembygdsföreningen, och det brukar bli en viss vinst. Jord och fröer kostar lite pengar, men arbetet sker på frivillig basis och kostar inget.

– Jag har varit engagerad i Hembygdsföreningen sedan 1988, och jag kommer hit en sväng varje dag för att sköta om hönsen, prata med de andra frivilligarbetarna och fika. Kompisgänget här är en ovärderlig social bit. Det som är så roligt på det här stället är att man gör det man vill, när man vill, säger Clary.

**Text och foto:
Cecilia Kjellin Eriksson**

Clary Pettersson och Hans Tedenfors i samspråk framför rabatten vid Hamnboden. I rabatten blommar blå ormöga och vintergröna.

Blomsterflickorna sköter om odlingarna i de röda lådorna vid handelsboden. Från vänster: Anna-Karin Hansson, Karin de Canésie, Marja-Liisa Bergill, Berit Moström och Inger Möller.

Lindgården ska byggas upp igen

Natten till den 16 mars bröt en brand ut på församlingshemmet Lindgården. Räddningstjänsten jobbade under många timmar med släckningsarbetet, men kunde inte rädda byggnaden.

Kyrkofullmäktige har beslutat att Lindgården ska byggas upp igen. Rivningen pågår och det finns skisser på hur Lindgården kan komma att se ut efter återuppbyggnaden. Med största sannolikhet kommer det att byggas på den befintliga plattan, men experter ska först göra en bedömning av om plattan är i så gott skick att det går att bygga på den eller om allt ska rivs och ett helt nytt hus ska byggas.

Församlingshemmet Lindgården kommer som tidigare att rymma både lokaler för församlingens verksamhet och konferenslokaler. Ett större kök, bättre entré och bättre anpassade kontorslokaler för församlingsexpeditionen finns med i planeringen.

Så länge som byggnationen av vårt nya församlingshem pågår, så har vissa av våra verksamheter fått hitta nya lokaler. Församlingsexpeditionen är flyttad till Brukskyrkans övervåning. Vi letar lämpliga lokaler för Öppna förskolan och barngrupperna inför höstterminen. Körerna har under våren övat i Västanfors kyrka, och förhoppningsvis kan deras repetitio-

ner flyttas till vårt nya musikhus Klockaren (tidigare skolmuseum) i höst. Verksamheten på förskolan Linden påverkas inte av branden. Lunchen till eleverna på Lindgårdsskolan och förskolebarnen lagas som vanligt av våra egna kockar, som tills vidare har hyrt in sig i köket på Club Etage (Green Man). Dagens lunch serveras i Brukskyrkan på vardagar mellan 12 och 13. Vi kan inte ta emot några konferenser, men till hösten hoppas vi kunna ordna minnesstunder i egna lokaler.

Cecilia Kjellin Eriksson

Corvaras personal sanerar Lindgården

Personalen på saneringsfirman Corvara jobbar med att riva de skadade delarna av Lindgården för att församlingshemmet ska kunna byggas upp igen efter branden.

Åsa Thorsell är den som samordnar arbetet, och det var också hon som hade beredskap den helgen då Lindgården brann. Därför var hon på plats redan dagen efter branden för att leda arbetet med att bära ut möbler, kontorsmaskiner, pärmar och viktiga papper som skulle skickas till Corvaras lokaler i Avesta för röksanering.

– Gasen ozon är den bästa vid röksanering, berättar Åsa, för den luktar inte så mycket och det är bra för den som är känslig för lukt. Man kan också använda eteriska oljor (doftoljor), men ozon är ”ärligast” och tar tillbaka materialets ursprungslukt bäst och man ser resultatet snabbare.

Sanering av lösöre och rivning

Corvara i Avesta har hand om sanering av lösöre och Corvara i Borlänge ansvarar för rivningen av byggnaden. I snitt jobbar sju man om dagen med rivning och sanering på Lindgården, men det kan vara lite olika eftersom Corvara har mycket jobb även på andra ställen just nu. Minst tre personer finns på Lindgården varje dag.

Åsa visar runt i de tomma lokalerna och berättar om arbetet. I köksdelen har alla innerväggar rivits ned. I matsalen och i konferenssalarna har man lastat ut brandrester med hjälp av en

maskin med en stor skopa. I det största rummet Hjortronmyren är det brandskadade yttertaket fortfarande kvar som väderskydd, men det ska lyftas bort med hjälp av en kran, och ett annat väderskydd kommer att sättas upp.

– Vid ett tillfälle höll resterna av taket på att blåsa av, berättar Åsa. Det hade inte varit så bra om det hade blåst ned på järnvägen.

Väven på betongväggarna ska tas bort så att bara betongen blir kvar. Experter ska bedöma om den befintliga betongplattan går att bygga på, eller om den också måste rivas.

Miljötänkande ingår i rivningen

Åsa berättar att miljötänkandet ingår i rivningen och att man är noga med att sortera rivningsmaterialet. Det finns olika containrar för elartiklar, plåt och brännbart material. Gipsskivor och isolering depone-ras på återvinningsstationen. I mitten/slutet av juli ska rivningen vara klar.

I källaren håller några i personalen på att riva upp ett golv och nästa moment blir att riva innertaket. Det är flera lager som ska rivas upp från golvet; spånskiva, frigolit och platonmatta, som förstås sorteras i olika containrar. Det står avfuktare på golvet eftersom det kom

mycket vatten där i samband med släckningsarbetet, och betongen måste torka.

Varje fredag har Corvaras personal byggmöte då de stämmer av hur rivningsarbetet ska fortskrida och i vilken ordning de olika momenten ska utföras. Ibland finns önskemål från Försäkringsbolaget att ta hänsyn till.

Åsa tycker att arbetet på Corvara är speciellt, eftersom man ser ett resultat och det blir klart.

– Mitt jobb är enormt varierande. När det är klart så är det klart, och då väntar ett nytt projekt med nya uppgifter och nya utmaningar.

Ett annorlunda uppdrag

Corvara i Avesta arbetar oftast med sanering efter bränder i privatbostäder, så det här uppdraget är lite utöver det vanliga. Personalgruppen är en brokig skara tjejer och killar med olika bakgrund och kompetenser, och det är väldigt värdefullt. Det finns en saneringsutbildning i Tierp som en del av personalen har gått, och de flesta har utbildning i asbestsanering och behörighet att köra skylift. Företa-

get ser till att man får den utbildning som behövs. Bakgrunder och utbildningar skiftar. Det finns både elektriker, plattsättare, målare och rörmokare i personalgruppen.

– Vi lär oss av varandras erfarenheter och det är värt jättemycket. Vi diskuterar oss ofta fram till olika lösningar i gruppen. Det handlar mycket om teamwork, och när folk känner sig delaktiga ger det ett bättre resultat, menar Åsa, som är den som samordnar och håller i kontakterna utåt. Det är en fantastisk gemenskap i den här gruppen. Det finns en vi-känsla, trots att det kan vara olika människor som jobbar här olika dagar.

Personalen har tillgång till ett av rummen i Lindgårdens källarplan som personalrum. På andra ställen kan det bli aktuellt med byggbaracker.

Säkerheten prioriteras

Inför varje projekt upprättas alltid en arbetsmiljöplan som personalen ska känna till. Om personalen under arbetets gång upptäcker nya risker så skrivs de in i planen. Det är förstås också viktigt att arbetarna

använder den skyddsutrustning som föreskrivs, och det är de noga med. Ibland används munskydd mot dammpartiklar, men det är svårt att jobba med, tycker Åsa.

– Det blir svettigt och sitter inte på plats som de ska. Men ju mer av ytskiktet som rivs bort härinne, desto bättre luft blir det, förklarar hon.

Hon påminner ofta sin personal om att de ska dricka mycket, för det är viktigt att få i sig vätska när man arbetar fysiskt. Det är lämpligt att använda rätt verktyg och personalen är duktiga på att säga till om de saknar något verktyg eller någon maskin.

– När det är killar som jobbar så tycker de alltid att det är lite roligare att få använda en maskin, småkrattar Åsa. Det är ett tungt jobb att riva ett hus. Att kapa avfallsbitar i mindre bitar är ett enkelt sätt att minimera risken för kroppsskador. Vid arbetet i Lindgården har det förekommit bara ett tillbud, men blodblåsor på händerna är vanliga.

En byggfirma har anlåtits för att montera ”stamps” i hela källar-

planet för att staga upp innertaket så att det inte rasar. När man river innertak är det lämpligt med skyddshjälm, och alla som jobbar i byggnaden har reflexväst på sig så att Åsa vet var de finns. Det är ganska mörkt i lokalerna även under dagtid, eftersom den vanliga belysningen inte fungerar.

Gör närvarolista varje dag

Varje ny arbetsdag gör Åsa i ordning en närvarolista med namn och telefonnummer till dem som jobbar i lokalerna. Om det skulle bli ett ras så ska vem som helst kunna ta närvarolistan och pricka av vilka som har kunnat ta sig ut ur byggnaden, så att man kan undsätta de som kan ha blivit kvar där inne. Åsa håller sig i närheten av själva rivningsarbetet så mycket som möjligt.

Trots staket med låsta grindar runt gården utanför Lindgården har det varit inbrott i lokalerna under arbetets gång. Någon bröt upp låset på grindarna och stal arbetshandskar, men inga verktyg eller maskiner.

**Text och foto:
Cecilia Kjellin Eriksson**

Beautytown Cruisers bjuder seniorer på åktur

När våryran i Fagersta invigs kör Beautytown Cruisers in med sina raggarbilar i Vilhelminaparken. I några av bilarna sitter passagerare från äldreboenden som har fått inbjudan att åka med.

I Kent Boströms röda Cadillac sitter Carl Poderschan, Sonja Kaspersen och Raili Eriksson. Sonja Kaspersen har fått inbjudan genom sittgympan på Malmen.

– Det här är kul! Det är roligt för oss gamlingar att få åka på en utflykt och se sig om i Fagersta, för det gör man inte varje dag, säger hon.

Carl Poderschan sitter fram i passagerarsätet och bara njuter av den trevliga åkturen.

Raili Eriksson tycker att känslan att åka i en amerikansk bil från 50- eller 60-talet är oslagbar.

– Jag har varit smått avundsjuk på de som åker i såna här fina bilar, och nu har jag chansen. Ljudet av motorn är så mäktigt!

Kontaktade raggarklubben

Det var Raili som för några år sedan kom på idén att fråga raggarklubben om de skulle vilja ställa upp och bjuda äldre på en åktur i samband med våryran. Raili är numera pensionär men jobbade tidigare som frivilligsamordnare i Fagersta kommun. Hon pratade med Kent Boström, som tyckte att det var en bra idé, och i år är det tredje gången som medlemmar i fagerstaklubben Beautytown Cruisers ställer upp ideellt med sina välvärdade amerikanska bilar.

Kent Boström är vice ordförande i Beautytown Cruisers. Klubben har ett 80-tal medlemmar och

firade 30-årsjubileum förra året. Kent har själv varit med i klubben i många år och har reparerat egna bilar i 25 år. Eftersom han är egen företagare har han inte tid att skruva så mycket längre, och han känner sig nöjd med att ha kunnat köpa en fin röd Cadillac cabriolet, årsmodell -67, som inte behöver repareras så mycket. Det räcker att tanka, putsa på den och hålla efter vanligt slitage.

Färden går genom Fagersta

Kent hinner berätta en hel del om cruising i allmänhet och om Beautytown Cruisers i synnerhet under åkturen genom Fagersta. Sex snygga bilar puttrar fram genom stan med ett 20-tal uppspelta pensionärer på passagerarplats. Färden går från äldreboendet Malmen till Andra sidan, förbi Västanfors kyrka till Hembygdsgården och tillbaka genom Västanfors och Meling och åter till Malmen, och sedan vidare till Vilhelminaparken. Det tar nästan en timme eftersom vi åker sakta. Det är det som är känslan med att cruisa, att sakta puttra fram i en karavan av vackra bilar och låta sig tittas på. För visst väcker det uppmärksamhet när det kommer en lång rad med mullrande gamla raggarbilar och många glada åskådare längs vägen vinkar glatt. Vi åker med taket nedfällt så att vi kan se himlen och höra både vacker fågelsång och det starka motorljudet. Vinden rufsar om våra frisyrer där vi sitter i baksätet.

– Man får stå ut med vindrufs idag, säger Sonja och ler stort.

De som sitter i framsätet besväras inte alls av vinden i skyddet från vindrutan.

I Kent Boströms röda Cadillac får Carl Poderschan, Sonja Kaspersen och Raili Eriksson åka med.

– Jag har åkt amerikanskt i 30 år. Ränderna går aldrig ur, säger Kent, som också gärna spelar rockabilly-musik. Man blir ett med bilen när man åker runt och visar upp sig. Bilen blir en del av min identitet, liksom frisyren som jag fixar till vid speciella tillfällen som idag. Att åka nedcabat ger den allra bästa känslan, tycker Kent. Allt fler har öppna bilar nuförtiden, trots att de bilarna generellt är dyrare att köpa.

Lätt att få nya kontakter

Intresset för de här bilarna och raggarkulturen spänner över alla åldrar, både män och kvinnor, killar och tjejer. Alla är kompisar och det blir spännande möten över generationsgränserna, berättar Kent.

– En 15-åring pratar gärna med en som är 75. Det är lätt att få kontakt med nya bekanta på bilträffar runtom i landet, för det är tydligt vilket intresse man har. Man åker ofta tillsammans några stycken och stannar gärna och pratar och fikar längs vägen. Man pratar med alla, även folk man inte känner.

Om det finns intresse bland de äldre så ställer raggarna gärna upp och kör någon eftermiddag under sommaren också. En tur till Ängelsberg för att fika tillsammans kanske inte skulle vara fel, menar Kent.

– Vi vill försöka ge något tillbaka. Det de äldre har gjort för oss vill vi återgälda. Vi blir gamla vi också, och vi hoppas att någon vill göra samma sak för oss när vi blir gamla.

**Text och foto:
Cecilia Kjellin Eriksson**

Britta, 97 år, åker mer än gärna i Peter Nybloms gula Bonneville. Hon beundrar den vackra instrumentpanelen och känner vinden i håret. Första gången hon åkte på cruising var på födelsedagen för två år sedan när hon fyllde 95.

Frivilligsmordnare Marianne Danielsson ser till att alla äldre som anmält sig får plats i bilarna.

Höjden av geocaching...

För ungefär fyra år sen hände det sig att Hans Myrberg klev ur sin lastbil med bröd från Västerås och in i den livsmedelsaffär i Fagersta där Annika Elthammar jobbade. Om det sa klick på en gång ska vi låta vara osagt men Annika berättar med glimten i ögat att de möttes vid brödbackarna och tyckte uppstod. Båda var intresserade av ungefär samma saker t ex att vara ute i naturen, upptäcka nya saker och att fotografera. Efter en tid kom Hasse på att han hade hållit på med geocaching några år tidigare då detta var ett relativt nytt fenomen i Sverige. I augusti år 2000 lades den första geocachen ut i Sverige. Det gick långsamt i början, fyra år senare, år 2004 fanns det bara 15 st i hela Västerås, berättar Hasse. De intressen som bäge hade gjorde att han snart tog upp denna hobby igen men nu med Annika som följeslagare.

Nya spännande platser

Att geocacha handlar ju mest om att vara ute i naturen, hitta nya spännande platser och att vara lite lekfull. Tillsammans tog de användarnamnet "MyrHammar" och satte igång med geocaching. På dessa fyra år har de hunnit med att plocka hela 4326 st. De har lagt ut 68 st egna också. En imponerande statistik när man betänker att undertecknad bara plockat 169 st på 1.5 år...

De berättar att de jobbar bra som ett team men att de går igång extra på lite olika saker även om "allt" är roligt. Hasse säger att han har roligast när han får stå på en riktigt

hög klippa och fira ned sig med ett rep medan Annika säger att hon mest gillar att klättra i höga träd och krypa inne i tunnlar.

Man måste vara lite modig när man plockar vissa svårare cacher som sitter besvärligt till i terrängen. De säger båda att de aldrig är rädda men det gäller att ha stor respekt, att vara noggrann och inte ha för bråttom.

Tillbehör är en bra hjälp

När man geocachar har man en hel del tillbehör eller "gears" som det heter på geospråket. En GPS och en penna är grundtillbehören. En del cacher har en penna för att man ska kunna skriva sitt användarnamn på logglistan som ligger i burken. Detta gäller speciellt om själva behållaren är lite större men för att vara på den säkra sidan har de flesta med sig en egen penna och då helst en kulspeppenna med sk trycktank. De är en litet dyrare penna som går att skriva med i nästan alla väder och på blöta papper. En del logglistor kan ibland vara rejält fuktiga om burken är otät och då är en sådan penna utmärkt. Andra tillbehör som nästan är ett måste är en utdragbar stege och självklart har MyrHammar en sådan stege i aluminium. Utfälld blir den hela 2,60 meter. Ju längre man håller på och ju mer avancerad man blir desto fler tillbehör skaffar man sig. När man börjar klättra och fira i berg och liknande är en sele ett måste. Eftersom den måste sitta perfekt på kroppen blir det en personlig ägodel men alla andra

saker har de så klart tillsammans. På min fråga vilken cache som varit deras största utmaning svarar de med en röst "Fångarna på fortet". Det var en cache som låg i Karlsborg men tyvärr finns den inte längre för så är det ibland. Av olika anledningar tvingas en CO som betyder "CacheOwner" ta bort eller deaktivera sin cache. De berättar att dels var den rolig och spännande men framför allt fick de hålla på länge innan de till sist hittade den svåra gömman. När de skulle börja leta efter den så kom det en annan grupp på fyra personer från Linköping så de blev alltså sex personer som letade. Ändå fick de hålla på i 4,5 timmar innan de hittade gömman; det säger en del om hur svår den var. Normalfallet brukar annars vara ca 5-15 minuter för en lagom svår gömma.

Leta och lägga ut egna

Man kan både lägga ut och leta på geocacher året om även om det är svårare under vintern då snön kan täcka över dem så de ibland inte går att få fram när snön ligger djup. Det är också svårare och mer riskabelt att klättra i såväl träd som nedför isiga klippor.

Detta brukar dock inte hindra Annika men Hasse går i ide. Desto större blir då glädjen när våren kommer och man får börja leta igen.

Det finns många extrema och kluriga tillbehör som kan vara bra att ha för att plocka fram en geocache. Jag undrar om de har något tillbehör som stämmer in på

Foto: Staffan Riddersporre

den kategorin och jovisst, det har nog ett sådant. Det är en utdragbar gripklo med en magnet längst ut som de köpt på ett större varuhus. Den har varit användbar många gånger. De flesta av de tillbehör som de har finns att köpa i vanliga affärer men det finns speciella sidor på Internet som bara säljer geotillbehör. Trycktankspennan som nämns tidigare i texten är ett exempel. Andra saker kan vara olika burkar att lägga logglista och eventuell penna i. Det finns också magneter i olika styrkor och utseenden. Hasse berättar att det finns ett gear som han saknar men han vet inte säkert om det ens finns. Han beskriver det som en "repskjutare". Många gånger

när man måste få fast ett rep högt upp, t ex runt en hög gren använder man ett kastspö med en tyngd i ändan av linan istället för krok. "Repskjutaren" skulle göra att det blev bättre precision på fastsättningen av repet.

Förbereder hemma

Man kan som sagt både leta efter cacher och lägga ut egna. Jag frågar dem vilket de tycker är roligast och det är eniga om att det är roligare att lägga ut. Då kan man sitta länge hemma och förbereda och sen när allt är klart placerar man ut den. Inom kort blir den sen godkänd och officiell av en av de anonyma personer som finns runtom i landet, så kallade

"Reviewers" och som gör detta på sin fritid. Sen är det bara att vänta tills det plingar till i mailbrevlådan när någon hittat den för så funkar det; när en cache blivit loggad på geocachesidan på Internet går det iväg ett mail till cacheägaren och då kan man se vad den som loggat har skrivit. Ibland kan det vara en kommentar att den inte finns längre. Det kan vara någon "mugglare" som förstört den eller också är den placerad av någon på fel ställe.

Vilken av era egna cacher är ni mest nöjd med frågar jag dem.

– "Grufvligheter" som är ett vattenfyllt gruvschakt som ligger i Norberg, berättar de. Det är en

forts. från föregående sida

så kallad 5/5 dvs den har högsta bedömningen på såväl terräng som svårighetsgrad. Dels var den jätterolig att konstruera och sen är det roligt att läsa alla loggar och se vad andra burkletare har skrivit. MyrHammar har en egen hemsida där de skriver om sina äventyr och lägger ut fantastiska bilder. När man kommer in på den sidan står det högst upp på sidan "Life is an adventure" och om någon text passar in på MyrHammar är det väl den. Likaså finns det fantastiskt vackra bilder och man kan verkligen se att fotografering både är något som de har gemensamt samt behärskar till fullo.

Turboxing i Norge

Nu blir det dock geoaktiviteter på annan ort för MyrHammar drar till Norge för ett halvår eller mer. De har varit där flera gånger på semester och tycker det är ett fantastiskt vackert land. Hasse ska köra lastbil på ett känt bryggeri och Annika håller som bäst på att fixa ett arbete hon med. Jag undrar hur det blir med burkletning där men Norge är nästan som Sverige säger de, så det blir nog full fart där också. Det är dock en sak man måste tänka på om man frågar en norrman om geocaching. På alla språk utom norska heter det just geocaching. Dock inte i Norge, där heter det "Turboxing" och det är ett namn som verkligen beskriver vad det handlar om.

För den som vill läsa mer om geocaching rekommenderas:
<http://myrhammar.com>
www.geocaching.se
<http://en.wikipedia.org/wiki/Geocaching>

Staffan Riddersporre

Annika Elthammar och Hans Myrberg bildar tillsammans "Myrhammar" när de är ute och letar geocacher. Foto: Staffan Riddersporre

Foto: Myrhammar

Kampsport handlar om våld men man utbildas inte i att slåss

När jag hör ordet kampsport tänker jag boxning och ser Sylvester Stallone från filmerna Rocky framför mig. Hur han blodig, trasig och halvt ihjälslagen till sist reser sig upp och knockar motståndaren med buller och bång. Eller så tänker jag karate och ser den lilla killen från filmen Karate Kid balansera på en stolpe ute vid havet. Efter lite efterforskning och samtal med Björn Schirlbauer på Fagersta Kampsportcenter varken såg eller hörde jag något om vare sig någon Rocky eller Karate Kid. Men det handlar om slag och sparkar och en stor portion teknik och koncentration.

Vad är kampsport?

– Kampsport är en väldigt bred term som omfattar många typer av kampsporter eller stridskonster, t.ex. judo, karate, boxning, jiu-jitsu och brottning. Det handlar om en duell mellan två individer, där det går ut på att vinna över den andra, genom diverse olika tekniker som kast, grepp, sparkar och slag. Kampsporter handlar visserligen om våld, men det är under väldigt kontrollerade former. Många tror att det är utbildning i att slåss. Våra klubbar har noll tolerans mot våld utanför lokalens väggar. Att slåss kan definieras på många sätt. De som slåss ute på krogen, ”bråkmakare” t.ex. skulle aldrig klara av den sortens fysiska träning som kampsporten utövar, innan man får börja med diverse tekniker. Att t.ex. bara slå i en boxningsmatch skulle inte göra någon nytta efter-

Fysträning på plan mark.

Sumogång – den ena knuffar på och den andra kämpar emot.

som det finns regler för hur man ska träffa med handen. Skulle man använda de teknikerna man tränar på boxningen ute på gatan, skadar man händer, fingrar och handleder.

En person som håller på med kampsport måste behärska sig och hålla psyket lugnt när han eller hon går matcher, annars tappar man både koncentration och teknik, och det utnyttjas av motståndaren. Karate har vissa grenar där man tränar självförsvar i verklig miljö och då handlar det om att komma bort från hotbilden som uppstått. Men man utbildas inte i att slåss, säger Björn Schirlbauer.

Är det till nytta i vardagen?

– De flesta som tränar i klubbarna gör det på motionsnivå. Många får bättre kroppskontroll och på grund av den fysiska delen i träningen har flera med diagnosen ADHD börjat eftersom de får utlopp för väldigt mycket energi.

Vilka grenar finns det i Fagersta?

Boxning, kickboxning, submission, fysträning och MMA (mixed marshall art) vilket är ungefär som gladiatorerna förr i tiden men utan vapen.

Vilka människor passar för sporten?

– Eftersom de flesta som tränar gör det på motionsnivå där inget våld

forts. från föregående sida

utförs på andra, är denna sortens träning till för alla som finner intresse av dessa sporter. Vid slagtekniker används mittsar (fyrkantiga hårda kuddar) och boxarsäckar. Medlemmarna är personer i alla åldrar från 6-65 år och alla tränar på sin egen nivå. Eftersom de sporter vi har på klubben är individuella sporter så är det lätt att lägga sig på en nivå som passar individen.

Varför ska man ägna sig åt kampsport?

– De flesta kampsporter utförs individuellt och därför behöver man inte anpassa sig efter andras prestationsnivåer. Vill man ha en väldigt varierad träning passar den här sortens träning perfekt. Den fysiska delen är väldigt varierande från kondition till styrka och balans. De tekniska delarna är också väldigt varierande, från snabba kombinationer med högt tempo till långsamma, mer strikta tekniker. Många av lagidrottarna använder våra sporter under sin uppbyggnadsperiod för att bli stabilare och hårdare i kroppen och få en annan sorts träning och styrka.

Finns det någon favorit bland kampsporterna?

– Det är väldigt blandat vad personer tränar. Ena terminen kan det vara boxning som är populärt och andra terminen kan det vara submission. Den grupp som växt mest är vår fysgrupp som till en början var ett komplement till våra sporter, men ju längre tiden gått så har fler och fler anslutit även om de inte håller på med någon av våra kampsporter.

Jag är 45 år. Kan jag börja?

– Eftersom allt till en början är på motionsnivå spelar det ingen roll hur ung eller gammal du är för att börja. Träningsformerna vi utför

kan alla göra och beroende på vilket mål du har så läggs träningen upp därefter. Detta är ännu en av de positiva delarna som vi har, till skillnad från att träna i lagsporter.

Vad är Hunkfysgruppen för sorts träning?

– Hunkfysgruppen är en extrem fysträning där man kan välja nivå på övningarna och öka svårighetsgraden ju mer man känner sig redo. Övningarna utförs på tidsintervaller eller antal, beroende på gruppens fysiska förmåga. Hunkfysgruppens träningsupplägg består av helkroppsovningsövningar med diverse inriktningar, från ben- och överkroppspass till pass med mer närkontakt. Övningarna varierar från individuella övningar till par- och gruppövningar

Varför ska man gå på den träningen?

– Denna träning är väldigt varierande och ena träningen är aldrig den andra lik. Gänget som tränar är där på eget initiativ och kämpar så mycket de klarar av att pressa sig. Stämningen är alltid positiv och ingen känner sig tvingad att göra något. Att det finns flera alternativ på de flesta övningarna gör det möjligt att lägga sig på sin egen nivå. Ju mer man tränar desto mer kan man pressa sig själv till jobbigare och mer avancerade nivåer och på det viset kan man lätt se hur man går framåt fysiskt.

Hur stor är skaderisken?

– Eftersom det inte utförs något våld mot kroppen så är skaderisken väldigt liten. Man kan ha otur och få en sträckning av något slag. Uppvärmning är väldigt viktig så det förespråkar vi mycket. Vid fysträningen används kroppens egen vikt och på det viset har man inte så stor belastning som kan or-

saka skador. Vi har haft väldigt lite skador på klubben. Någon fot har blivit stukad och något knä har blivit lite vridet, men större skador har vi inte varit med om, avslutar Björn Schirlbauer.

Jag har själv faktisk varit med i Hunkfysgruppen. Det är hård träning och jag var helt slut varje gång jag åkte därifrån. Självklart pressade jag mig oftast till det yttersta och undrade vad jag höll på med. Men den otroligt sköna känslan efteråt är obeskrivlig. Jag kände mig stark och nöjd efter ett pass. Dessutom är det en fantastiskt positiv stämning i gruppen och Björn är väldigt mån om alla som tränar. Vad kampsporter anbelangar, vet jag inte om det är något för mig, men jag har fått klart för mig att det inte handlar om våld, blod och knäckta näsben, alltså Rocky. Jag tror mer att det är en balansakt på en stolpe, som kräver stor koncentration och teknik, även om stolpen inte står vid havet.

Liknande tankar har jag när det gäller submission, som är en sorts brottning med strypningar. Det kan inte hjälpas men jag tycker det låter läskigt med strypning. Men efter ett besök i lokalen för att fotografera och prata med tränaren, så inser jag att det inte är så farligt som det låter. Visst är det hårda tag och det ser våldsamt ut, men utövarna är väl tränade och har man inte tekniken i kroppen står man sig slätt. Förloraren vet att han förlorat eftersom han väl vet vilket grepp han utsatts för. Enligt tränaren är det mycket få skador och de skador som uppstår är oftast vrickningar och stukningar i fötterna.

Text och foto: Marianne Paby

Alfons Hertz, 14 år

Vilken gren ägnar du dig åt?

Submission – det är som brottning fast med strypningar och att bryta emot istället för med. Vid strypningarna använder man armar och ben. Motståndaren ger upp när luften tar slut eller det gör ont.

Varför submission?

– Jag började med brottning men tröttnade på det.

Vad är så bra med träningen?

– Jag tycker det är kul att träna och träffa nya kompisar på tävlingarna.

Men jag tycker det låter våldsamt. Är det inte det?

– Jo det kanske det är. Men det är ju kampsport. Fast det handlar inte om att skada motståndaren, men det ska göra ont.

Hur länge har du hållit på med kampsport?

– Sen jag var 7 år.

Varför började du med kampsport?

– Jag gillar inte fotboll. Jag tycker det är roligare med kampsport.

Alfons i klart vinnarläge i en strypning.

Vad har du för mål i framtiden?

– Vid tävlingar tänker jag alltid att jag måste vinna, men jag är bra på att hantera förluster. Slutmålet är att fortsätta till UFC – Ultimate Fighting Championship. Det är där de riktiga proffsen är.

Måste man inte vara modig för att hålla på med submission?

– Nej, men man måste våga gå på träningen.

Fakta om klubben

Fagersta kampsportcenter bildades 2009 då boxningsklubben från Norberg BK Royal, Fagersta Submission-klubb och Fagersta Kickboxningsklubb gick ihop under ett och samma tak. Efter hopslagningen har klubbarna vuxit och blivit allt större. Klubbarna har även startat ren fysträning, där många som inte tränar kampsport anslutit sig. Denna grupp har fått namnet "Hunkfysgruppen".

Kampsport är den mest vedertagna termen för sporter, idrotter eller utövningar som innehåller eller förbereder för någon form av närstrid. Fokus i träningen kan ligga på självförsvar, personlig utveckling, tävling eller ligga närmast på ett konstnärligt plan. Stridskonst och kampsport har funnits med människan genom alla tider och kulturer. Källa: Wikipedia

Per Eriksson, 61 år

Vilken gren ägnar du dig åt?

– Fysträningen, den så kallade Hunkfysen.

Varför håller du på med den?

– För att hålla igång, helt klart. Det är bra allsidig träning och det är kul. Alla tycker det är skitkul.

Hur länge har du hållit på?

– Sen januari 2013.

Hur mycket tränar du?

– Två gånger i veckan.

Varför blev det just Hunkfysen?

– Jag är deltidssbrandman på brandkåren och det här är bra träning för det jobbet. Vi är flera från brandkåren som tränar här.

Per gör armhävningar.

Vanliga frågor om

Lindgårdsskolan är en skola i Fagersta för förskoleklass upp till år 9 (F-9). Skolans huvudman är Västanfors Västervåla församling, som är en församling inom Svenska kyrkan. Lindgårdsskolan F-6 har musikprofil och 7-9 har profilen naturvetenskap, teknik och hållbar utveckling. Vi startade med 21 elever 2002 och till höstterminen 2013 har vi 175 elever. Skolan har tre skolbyggnader.

På Sjövillan håller år F-3 till.

Skolans huvudman är Svenska kyrkan. Innebär det att ni sjunger psalmer, har morgonbön och mer kristendomsundervisning än andra skolor?

Svaret är NEJ på alla tre frågor. Alla skolor i Sverige måste följa skollagen samt den läroplan som riksdag och regering beslutat om. År 2011 kom en ny läroplan. I inledningen till kapitel 1 i Lgr-11 står att läsa:

"I överensstämmelse med den etik som förvaltats av kristen tradition och västerländsk humanism sker detta genom individens fostran till rättskänsla, generositet, tolerans och ansvarstagande. Undervisningen i skolan ska vara icke-konfessionell."

Man kan även läsa (i kursplanen för ämnet Musik) att alla svenska elever ska ta del av de vanligaste psalmerna. Att sjunga "Den blomstertid nu kommer" på skolavslutningen är ett exempel på det.

Vi gör alltså inget annat än det som står i läroplanen utan följer skollag och läroplan som alla andra skolor i Fagersta.

Hur har Lindgårdsskolan drabbats av branden på Lindgården?

Sedan branden på Lindgården den 16/3 har vissa förändringar skett. Skolmatsalen för F-6 fanns på Lindgården. Skolmaten lagades tidigare i Lindgårdens kök men lagas numera i köket på Club Etage (Green Man). Maten fraktas sedan i värmeboxar till låg- och mellanstadiet som äter i andra lokaler än tidigare. Högstadiet äter i Brukskyrkans lokaler, som tidigare. Musikundervisningen, som tidigare var förlagd till Lindgården, sker för tillfället i respektive skolbyggnad.

Eftersom Lindgårdsskolan ägs av kyrkan finns väl obegränsat med resurser?

Lindgårdsskolan är en friskola, dvs. en skola med annan ägare än stat, landsting eller kommun. I Sverige har varje elev en egen skolpeng vilken följer eleven oberoende av vilken skola den väljer att gå på. Varje kommun skall beräkna och besluta om bidragsbelopp för fristående skolor. Beräkningen

Lindgårdsskolan

På Bergsvillan finns eleverna i år 4-6.

På Sturen finns år 7-9.

av skolpeng skall grunda sig på kommunens budget för det kommande året. Lindgårdsskolan har i dagsläget elever från 7 olika kommuner och skolpengen varierar mellan de olika kommunerna. Fagersta kommun har den lägsta skolpengen av alla. Skillnaden mellan kommunerna är mycket stora. Dessa pengar har skolan att röra sig med och ska täcka allt från personalkostnader, materialkostnader och läromedel till mat och lokalkostnader. Pengar från kyrkoavgiften används inte till skolverksamheten.

Ni som har en egen skolbuss behöver väl aldrig gå?

Bussen som skolan har används för att skjutsa elever till och från skolan, och för att transportera elever mellan skolbyggnader och idrottshallar. Lindgårdsskolan har i dagsläget ingen egen idrottshall, utan hyr idrottshallar av kommunen. Elever skjutsas även mellan skolbyggnaderna inför vissa lektioner, som till exempel när högstadiel eleverna ska ha slöjd i Sjövillan eller Bergsvillan.

Måste man vara kristen för att söka till Lindgårdsskolan eller krävs det något annat?

Vem som helst kan söka till Lindgårdsskolan och det finns inga särskilda antagningskrav. Man kan tillhöra vilken religion som helst och också bo i en annan kommun. Vi har något som kallas syskonförtur, som innebär att om man har ett äldre syskon som redan går på skolan kommer det yngre syskonet att prioriteras i kön. Vi har även förtur om barnet går på vår förskola, Linden. Antagning sker enligt:

1. Syskonförtur
2. Förskolan Linden
3. Ansökningsdatum
4. Närhetsprincipen

Är det någon idé att ställa mitt barn i kö? Jag har hört att det ändå är fullt.

Ja, du kan absolut ansöka om plats för ditt barn. Det gör du på vår hemsida www.lindgardsskolan.se eller så går det bra att kontakta Anna-Lena på skolexpeditionen på tel 0223- 434 49.

Fråga juristen

Får min sambo vår gemensamma fastighet om jag dör?

Fråga: Jag och min kille köpte för tre år sedan en fastighet tillsammans och vi har nu fått vårt första barn. Vi är inte gifta och undrar nu vad som händer om en av oss dör? /K

Svar: Ibland kan det vara bra att tänka ett steg framåt och försäkra sig om att framtiden blir som man önskar för sina nära och kära om något oväntat skulle inträffa.

Sambor ärver inte varandra enligt lag. Du skriver att ni äger fastigheten tillsammans och om en av er avlider så kommer denna andel av fastigheten att tillfalla den avlidne sambons legala arvingar. De legala arvingarna utgörs i första hand av barn, barnbarn osv. och i andra hand av föräldrar eller syskon. I ert fall kommer den avlidnes andel att ärvas av ert barn. Om den efterlevande sambon vill bo kvar i fastigheten kan detta förstås leda till problem då den avlidne sambons arvingar (i detta fall barnet) då måste lösas ut. För arvingar som är under 18 år tillsätts en god man som ska tillvarata barnets rätt i dödsboet samt förvalta egendomen tills arvingen blir myndig.

Bodelning

Som efterlevande sambo kan man begära bodelning enligt sambolagen och därigenom få hälften av den bostad och det bohag som förvärvats för gemensam användning. Det bör tilläggas att det är både

den avlidne sambons och efterlevande sambons bostad och bohag som anskaffats för gemensam användning som delas vid en bodelning. Efterlevande sambon kan efter bodelningen, om dödsbodelägena efter den avlidne sambon (eller förordnad god man) går med på det, köpa loss den avlidnes andel i fastigheten. Genom ett samboavtal kan hela eller vissa delar av bostaden och/eller bohaget vara undantagna från bodelningen. Den efterlevande sambon har enligt en särskild minimiregel, den så kallade "lilla basbeloppsregeln", rätt att begära minst två basbelopp som sin andel vid bodelningen (detta under förutsättning att den gemensamma bostaden och bohaget inte är värt mindre än detta belopp samt att det utgör bodelningsbar egendom).

De tillgångar som den avlidne sambon har kvar efter bodelningen är det som ska ärvas av dennes arvingar.

Testamente

Fastigheten kan tillfalla den efterlevande sambon genom ett testamente av vilket det framgår att sambon ska ärva fastigheten eller att sambon ska ärva all kvarlåtenskap. Det är viktigt att poängtera att även då testamente finns så är det ingen garanti för att sambon ärver hela fastigheten. Barn har nämligen alltid i denna situation

Ida Jansson. Foto: Johnny Pesola

rätt att få ut sin laglott (som utgör hälften av arvsloten). Observera att detta gäller även om samboparet endast har gemensamma barn.

När det gäller ett gift par har den efterlevande maken däremot fri förfoganderätt till den avlidnes kvarlåtenskap och de gemensamma barnen får inget arv förrän båda föräldrarna har avlidit. Har ni endast gemensamma barn så är det utifrån detta perspektiv juridiskt sett en fördel att gifta sig.

Ett testamente måste uppfylla vissa formkrav för att vara giltigt. Jag skulle rekommendera er att kontakta en jurist som kan hjälpa er med detta utifrån era önskemål och förutsättningar.

Jag rekommenderar er även att teckna en livförsäkring där ni anger er sambo som förmånstagare. Detta försäkringsbelopp kan sedan användas för att lösa ut den avlidnes andel i fastigheten alternativt barnets laglott om testamente upprättats.

Lycka till! Ida Jansson

Kyrkans Allmänna Juridiska Byrå
Ida Jansson, jurist tel 0223-434 76

Musik i Sommar Kväll

11/6 Kyrkokören

18/6 Vokalensemblen Gränslösa

25/6 Carl-Johan Stjernström
klarinet & Svenska Stråkkvartetten

2/7 Emily McEwan sång
Nisse Sandström tenorsaxofon
Kjell Fernström piano

9/7 Bergslagens Kammarorkester
dirigent: Morten Ryelund

16/7 Trio Galanta

23/7 Katarina Pilotti sopran
Ulf Wiger tenor
Albena Zaharijeva piano

30/7 Trio Mirsidrö: Fredrik Lindborg
saxofon och klarinet
Emeli Jeremias cello och sång
Daniel Tilling piano

6/8 Andreas Sandlund sång & piano

*Västervåla kyrka
tisdagar kl 19*

Gudstjänster i sommar

Lördag 22/6 Midsommardagen
kl 11 Gudstjänst vid Västervåla Hem-
bygdsgränd. Medtag kaffekorg.

Söndag 30/6 kl 14 Bygudstjänst i
Odensnäs trädgård. Kaffe serveras.

Söndag 14/7 kl 18 Gudstjänst med
poesi i Dunshammar (vid blåsterug-
narna). Ta med kaffekorg och gärna
egna favoritdikter.

Söndag 21/7 Hembygdens dag
kl 11 Gudstjänst i Västervåla kyrka.
Kaffe serveras på Hembygdsgränden.

Söndag 28/7 kl 14 Gudstjänst vid
Kolarkojan vid Märssjön. Medtag kaf-
fekorg.

Lördag 10/8 kl 11 Gudstjänst på
Västansfors Hembygdsgränd. Återvän-
daredagen.

Söndag 11/8 kl 13 Engelsbergsda-
gen Gudstjänst i hyttan, Engelsbergs
bruk. Kyrkokören sjunger.

Söndag 18/8 kl 11 Bygudstjänst i
Djupnäs med kyrkkaffe.

Söndag 25/8 kl 14 Bygudstjänst på
Åvestbogården. Kaffe serveras.
Gudstjänst firas i Brukskyrkan sönda-
gar udda vecka kl 15.

Kyrkoval 15/9

Den 15 september är det kyrkoval.
I kyrkovalet, som hålls vart fjärde
år, väljs ledamöter till församlingens
beslutande organ. De förtroende-
valda bestämmer mål och riktning
för församlingens verksamhet. Hur
arbetet ska bedrivas i praktiken är de
anställdas ansvar. Kyrkofullmäktige
är församlingens högsta beslutande
organ och Kyrkorådet fungerar som
församlingens styrelse. Antalet leda-
möter i Kyrkofullmäktige kommer att
ökas från 19 till 25 ordinarie och 13
ersättare från nästa mandatperiod
som börjar den 1 januari 2014.

Ny krematorierening

Installationen av den nya reningsan-
läggningen i krematoriet pågår. Läns-
styrelsen har beslutat att rökgaserna
från krematorieugnen ska renas med
kolfilter för att uppfylla gällande mil-
jökrav. Idag renas rökgaserna med
selen. Den nya reningsmetoden ska
vara i bruk senast 1 juli 2013 och be-
räknas kosta ca fem miljoner kronor. I
samband med detta byts också upp-
värmningssystemet i byggnaden som
innehåller krematorium, Skogskapel-
let och personalutrymmen.

Brukskyrkans kafé

- Hembakat bröd
till bra priser
- Beställ smörgåstårter
och smörgåsar av oss
tel 0223-434 20
- Dagens lunch 60 kr
vardagar kl 12-13
- Öppet vardagar 10-18
Även lördagar 10-18
Välkommen

Västmannavägen 10, Fagersta

MITT i LIVET

Ansvarig utgivare: Henrik Rydberg, tel 434 10. **Redaktör:**
Cecilia Kjellin Eriksson, tel 434 06. **Repro:** TEXT & REPRO,
Västerås. **Tryck:** PRIMATryck, Hallstahammar. **Omslagsfoto:**
Cecilia K Eriksson. Redaktören svarar för osignerat material.

WWW.SVENSKAKYRKAN.SE/VASTANSFORS

Svenska kyrkan
VÄSTANSFORS VÄSTERVÅLA

Tankar om branden på Lindgården

Mitt i livet har frågat folk på stan om branden på Lindgården.

1. Vad tänkte du när du fick höra om branden på Lindgården?
2. Har det påverkat dig personligen?
3. Vad tycker du att nya Lindgården ska inrymma?

Anneli Sörengård

1. Jag var där redan samma morgon som det brann. Vi var på väg till Arlanda och såg att det rykte. Det är förskräckligt! Hjärtat i Fagersta har försvunnit. Det smärta i hjärtat att se det stå så där när man går förbi.
2. Jag jobbar som verksamhetsledare i kommunen och vi brukar ha många möten på Lindgården, så jag saknar den lokalen för konferenser.
3. Jag vill ha Lindgården som den var, inte för stora förändringar.

Sara Törnkvist, Emma Larsson & Nina Dahlin

1. Sara: Det är tråkigt. Det är ett ställe med många minnen. När jag var liten var jag med i miniorerna, och så har jag varit där på en minnesstund efter en begravning.
- Nina: Jag gick på discot Burken ibland som tonåring. De ordnar mycket.
2. Sara: Nej, det har inte påverkat mig särskilt.
- Nina: Jag har inte kunnat äta deras goda dagens lunch där nu.
3. Sara: Samma som förut.
- Nina: Jag kommer inte på något nytt.

Ralph Strömberg

- 1 Det är för jåkligt! Jag blev chockad när jag fick reda på det på kvällen. Jag blev bestört och trodde inte att det skulle kunna hända här.
2. Jag var tidigare förtroendevald i församlingen i 25 års tid, så jag har varit på många sammanträden där genom åren.
3. Jag hoppas att det ska byggas upp ett församlingshem med samma grundidé som det var. Lokalerna fungerade fantastiskt bra för den breda verksamhet som fanns där.

Josefin Östmark

1. Det var sorgligt. Jag har inte varit så mycket på Lindgården själv, men när jag var yngre följde jag med en kompis på pysselkvällar. De flesta har nog någon anknytning till Lindgården. Det är synd att det har brunnit med tanke på hur mycket de håller på med för barn och ungdomar.
2. Nej.
3. Jag tycker absolut att det är bra om det byggs upp igen. Många av mina vänner som har konfirmerats där har berättat om Lindgården som ett andra hem.

Inga & Erik Eriksson Anneli & Lasse Adolfsson

1. Ingrid: Jag blev förvånad och tyckte det var hemskt.
- Erik: Då visste man ingenting om vad som hade hänt. Jag fick reda på det dagen efter branden. Man funderar på hur branden startade. Det är ett stort tomrum som måste fyllas ut. Många har varit där på minnesstunder efter begravningar.
- Lasse: Min första tanke var om de hade kunnat rädda Rune Lindströms målningar. Det är otäckt när det händer sånt här i stan. Det var ju en viktig samlingsplats.
2. Ingrid: Jag har ett barnbarn som sjunger i kören och de har fått öva i kyrkan istället.
3. Erik: Samma saker som fanns, och ett stort kök så att de kan servera dagens lunch igen.
- Lasse: Man måste bestämma sig för hur många samlingslokaler som behövs i Fagersta.

Mikael Puranen

1. Jag tyckte det var för jåkligt. Jag samarbetade mycket med personalen på Lindgården när jag jobbade i skolvärlden. Jag har också varit på minnesstunder där.
2. Nej.
3. Lite mer hemtrevligt och ombonat kanske.